

i aquella tan bonica, on la tonada els porta a repetir cada vers:

Sota l'olivera olives,
sota l'olivera està.
A la plaça en fan ballades
ai, mare, deixeu-m'hi anar!
Còm que sóc tan boniqueta
ballador no em faltarà.
—No hi vagis, Catarineta
que ton pare està a punt d'arribar.
—Tant si arriba com no arriba,
jo a la plaça vull anar.
Quan la Catarineta és fora,
el seu pare va arribar.
—On és la Catarineta
que no és aquí a sopar?

—A la plaça en fan ballades
i ella hi ha volgut anar.
Així que ell entra a la plaça
veu que balla amb son germà.
A la primera garrotada
un braç ja li va trencar.
A la segona garrotada
mig morta la va deixar.
A la tercera garrotada
la va acabar de matar.
El dia del seu enterro
el seu pare es va penjar.
La mare estava a la cuina
rebutant-se de plorar.

o bé altres de curtes o fragments, com és ara:

—Ai, ai, ai, que en té la meva filla?
Ai, ai, ai, que el ventre li fa mal.
—Feu'n'hi bullir aigua de camamilla
feu'n'hi bullir aigua de romaní.

i:

La colla, la colla,	portem una llança;
la mare pessigolla.	venim de Mataró,
Venim de França,	portem un llançó.

En general les canten sense cap ordre preconcebut; de manera que la una que una hora va al davant, pot anar després al final. Amb tot, les dues següents acostumen a anar juntes. Fan així:

Aquestes muntanyetes	per anar a pendre el sol.
costen de pujar;	Jo em casaré
sota d'aquest arbre	amb un pobre, pobre, pobre,
farem l'esmorzar.	jo em casaré
Farem l'esmorzar.	amb un pobre foraster.
Canten caderneres,	Menjarem pa blanc
canten rossinyols	i botifarra negra;
i un barret de palla	menjarem pa blanc
per anar a pendre el sol,	i escarola i enciam.